

Arrest

nr. 195 551 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Jana SCHELLEMANS die *loco* advocaat Kati VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Charlotte VAN BEYLEN, die *loco* advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, geboren te Kinshasa op [...] 1998.

Op 8 augustus 2013 diende de vader met legaal verblijfsrecht voor verzoeker, op dat ogenblik 15 jaar, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 6 oktober 2016, enkele maanden nadat verzoeker 18 jaar oud was geworden, verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wegens geen buitengewone omstandigheden. Deze beslissing wordt pas op 9 december 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 19 november 2017 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 19 november 2017 gaf de gemachtigde aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing werd op 20 november 2017 ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: M.(...)

voornaam: B.(...)

geboortedatum: [...]1998

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Uit zijn dossier blijkt dat betrokkene familie heeft in België. Het betreft Mr. A. M. M.(...) (zijn vader) met verblijfskaart B geldig tot 6/2/2018. Betrokkene heeft in het verleden verklaard dat hij geen goede contacten meer heeft met zijn vader en dat hij niet meer met hem samen woont. Betrokkene heeft een halfbroer, R. M. M.(...), Belg. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. J.(...), administratief assistent/assistant administratief gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Gent en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, M., B.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas"

Op 19 november 2017 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar aan verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht.

Op 20 november 2017 werd verzoeker gehoord door de gemachtigde in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2. Ontvankelijkheid

In de nota werp verweerder een exceptie op van gebrek aan belang wegens de voorgehouden gebonden bevoegdheid van de gemachtigde.

Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig

vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). In casu werd in het bestreden bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek af te geven. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr.

15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82, §4 tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een eerste en enig middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat hij samen met zijn broer N., beiden minderjarig, naar België is gekomen om hun vader te vervoegen die beschikt over een B-kaart. Ze trokken in eerste instantie in bij hun vader, doch gezien de slechte relatie met de vader zouden verzoeker en zijn broer N. de ouderlijke woonst verlaten hebben en sedertdien zou verzoeker opgevangen zijn door de leerkrachten en coördinatoren van de school Notre Dame Instituut te Brussel. Deze leerkrachten en coördinatoren zouden als een familie voor verzoeker zijn geworden en zouden hem voorzien van onderdak en andere levensbehoeften zoals eten en kledij. Verzoeker voegt dienaangaande tal van getuigenissen toe bij het verzoekschrift. Verzoeker vervolgt dat hij door de bestreden beslissing wordt gescheiden van zijn sociaal netwerk in België dat hij heeft opgebouwd sedert hij hier op 14-jarige leeftijd toekwam. Hij zou abrupt worden bevolen zijn 5^e middelbaar stop te zetten en zelfs aan de examens niet meer kunnen deelnemen in december. Hij zal gescheiden worden van zijn broer N. waarmee hij een hechte band zou hebben, nu zij samen eerst bij hun vader zouden ingetrokken hebben, later samen ook ingetrokken zijn bij de coördinator van de school waar verzoeker tot op heden zou verblijven en ze zouden eveneens ook naar dezelfde school gaan. In Congo zou verzoeker geen enkel familielid en geen netwerk meer hebben. Het enige familielid dat in Congo voor verzoeker instond, zou de oma geweest zijn, die ondertussen overleden zou zijn. Hij zou er als 19 jarige helemaal alleen voor staan om zijn leven terug op te bouwen. Dit zou een intensieve inmenging in zijn familieleven en privéleven uitmaken.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing een erg beknopte motivering inhoudt wat betreft het familieleven van verzoeker waarin enkel wordt verwezen naar de vader en halfbroer R., doch niets wordt gezegd over zijn broer N. met wie hij een goede band zou hebben. Daarnaast is de bestreden beslissing eveneens stilzwijgend over het privéleven met name het feit dat verzoeker hier als minderjarige toekwam, sindsdien hier naar school gaat, duurzame banden met zijn omgeving heeft opgebouwd, zijn ganse identiteit hier heeft uitgebouwd sinds zijn aankomst op 14-jarige leeftijd en perfect geïntegreerd zou zijn. Volgens verzoeker was de gemachtigde hiervan op de hoogte of had hij op de hoogte moeten zijn. Verder meent verzoeker dat zijn gebrek aan wettig verblijf voort zou vloeien uit de keuze van zijn vader en hij hiervoor geen verantwoordelijkheid kan worden toegemeten. Wat betreft zijn gezinsleven met zijn broer N. verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat aanvaardt dat in uitzonderlijke omstandigheden van afhankelijkheid ook een beschermingswaardig gezinsleven tussen volwassen broers kan worden aangenomen. Verzoeker wijst erop dat een belangenafweging vereist is. Hij wijst erop dat het gezinsleven met zijn broer en zijn privéleven op geen enkele wijze werden onderzocht, nu enkel naar de vader en halfbroer van verzoeker wordt verwezen. Bijgevolg zou artikel 8 van het EVRM op flagrante wijze zijn geschonden.

Verzoeker ontwikkelt vervolgens een gelijkaardige redenering inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het volledig gezinsleven in het licht van dit artikel moet onderzocht worden en de gemachtigde zich niet kan beperken tot een deel ervan, dat bovendien halfslachtig zou onderzocht zijn nu de bestreden beslissing enkel verwijst naar de Belgische halfbroer zonder meer en zwijgt over broer N.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad stelt *in casu* vast dat de gemachtigde aangaande artikel 8 van het EVRM het volgende heeft gemotiveerd in de thans bestreden beslissing:

“Uit zijn dossier blijkt dat betrokkene familie heeft in België. Het betreft Mr. A. M. M.(...) (zijn vader) met verblijfskaart B geldig tot 6/2/2018. Betrokkene heeft in het verleden verklaard dat hij geen goede contacten meer heeft met zijn vader en dat hij niet meer met hem samen woont. Betrokkene heeft een halfbroer, R. M. M.(...), Belg. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.”

Wat betreft het gezinsleven, stelt de Raad vast dat verzoeker terecht opmerkt dat de gemachtigde zich wat de Belgische halfbroer R.M.M. betreft, louter beperkt tot de vaststelling dat hij er is. De gemachtigde gaat vervolgens louter over tot een theoretisch duiden dat indien men zich dienstig wil beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven, men aannemelijk zou moeten maken dat men een feitelijk gezin vormt met een legaal verblijvende vreemdeling. Er blijkt uit het administratief dossier, onder meer uit de beslissing waarbij de humanitaire regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard, dat verzoeker een in België verblijvende halfbroer heeft die legaal verblijf heeft, hij is immers Belg. De gemachtigde gaat vervolgens echter niet over tot een belangenafweging. In tegenstelling tot wat verweerder in de nota opwerpt, heeft verzoeker nergens gesteld dat er geen beschermingswaardige verhouding zou zijn met zijn Belgische halfbroer, er wordt enkel door verzoeker aanvaard dat er geen beschermingswaardige relatie is met zijn vader. Eveneens houdt verweerder in de nota verkeerd voor dat de halfbroer geen legaal verblijf zou hebben in België.

Bijkomend blijkt eveneens dat de gemachtigde met geen woord heeft gerept over de broer N. van verzoeker. Nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde op de hoogte is van zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied. Dit blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 8 augustus 2013 die door de vader met legaal verblijf werd ingediend voor zowel verzoeker als diens broer N., beiden minderjarig op dat ogenblik. Reeds in die aanvraag werd gewag gemaakt van het feit dat de moeder van verzoeker en zijn broer verdwenen was en dat beide broers zich in een dringende humanitaire situatie bevonden in Congo waar niemand voor hen de nodige stappen zou kunnen ondernemen hebben teneinde een gezinshereniging met de vader te bewerkstelligen. De geboorteakten van de broers bevinden zich in het administratief dossier, evenals een vonnis van het vredegerecht te Kinshasa waarin wordt bevolen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand om geboorteakten aan N. en verzoeker af te geven en te registreren. Verder blijkt eveneens dat verzoeker op het moment dat hij het voorwerp uitmaakte van het opmaken van een administratief verslag door de politie op 19 november 2017 heeft verklaard dat zijn broer N. in België verblijft, hij de woning van zijn vader heeft verlaten en verblijft bij twee leerkrachten. Desalniettemin heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing zelfs geen melding gemaakt van de broer N. van verzoeker.

Waar verweerder in de nota stelt dat tussen broers enkel een beschermingswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden, indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden voorgelegd, die verder gaan dan de normale emotionele banden, kan hij gevolgd worden gezien de vaste rechtspraak van het EHRM daaromtrent. Verzoeker erkent dit ook uitdrukkelijk in het verzoekschrift, doch meent *in casu* dat een dergelijke bijkomende afhankelijkheid is aangetoond. De Raad stelt vast dat *in casu* niet wordt betwist door verweerder dat verzoeker thans amper meerderjarig is, zijnde 19 jaar, dat hij nog in het vijfde middelbaar zit zoals tevens blijkt uit de stukken gevoegd door verzoeker, dat zijn vader met legaal verblijf in België reeds enige tijd niet instaat voor verzoeker, de moeder wordt geacht verdwenen te zijn in Congo en verder enkel twee broers op het grondgebied zijn, een halfbroer R. en volle broer N., waarvan de laatste twee jaar ouder is dan verzoeker. Zoals de raadvrouw van verzoeker pleit ter zitting, en wat ook blijkt uit het administratief dossier, blijkt dat verzoeker en zijn broer N. een gelijkaardig parcours in België hebben afgelegd, en dit reeds sedert hun aankomst enkele jaren geleden. Ook al merkt verweerder in de nota terecht op dat thans niet blijkt dat verzoeker woont bij zijn

broers of dat het de broers zouden zijn, die financieel of materieel verzoeker onderhouden, dan nog kan in deze uitzonderlijke zaak worden aangenomen dat er een bijzonder hechte band bestaat tussen de broers, die verder gaat dan de gewone emotionele banden. Er blijkt klaarblijkelijk een gedeelde bijzonder moeilijke thuissituatie, blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 28 maart 2016 zelfs nog beschouwd als een niet begeleide minderjarige vreemdeling. *Prima facie* zijn de aanwezige broers de enige gezinsrelaties die nog resten. Ook het EHRM oordeelde reeds dat bij jongvolwassenen de relatie met andere dichte familieleden eveneens een beschermingswaardig gezinsleven kan vormen (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov t. Oostenrijk, §62 zie ook Bouchelkia v. France, 29 januari 1997, § 41, Reports 1997-I; El Boujaïdi, cited above, § 33; and Ezzouhdi, cited above, § 26). Waar verweerder in de nota nog stelt dat enkel een gezinsleven met een legaal verblijvend gezinslid kan in aanmerking worden genomen, werd *supra* reeds gesteld dat de halfbroer Belg is. Bijkomend weze aangestipt dat hoewel het legaal verblijf een belangrijk element is dat in de overweging moet worden betrokken, toch niet op absolute wijze blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat enkel een gezinsleven met een legaal verblijvend gezinslid beschermingswaardig zou kunnen zijn, doch dat de hechtheid van de banden tussen de betrokkenen primeert. Uit al het voorgaande blijkt dat de gemachtigde geenszins is overgegaan tot een zorgvuldige belangenafweging, noch in de bestreden beslissing, noch blijkens de stukken van het administratief dossier.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt *prima facie* geenszins wat betreft het gezinsleven.

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Thans is geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, nu niet blijkt dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikt. Bijgevolg is evenmin sprake van de vereiste van het proportionaliteitsonderzoek, zoals verweerder in de nota terecht opmerkt. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan.

Thans blijkt dit op geen enkele wijze. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde volledig is voorbij gegaan aan het opgebouwde privéleven van verzoeker in het Rijk. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat men voorafgaandelijk aan de beslissing enigszins rekening heeft gehouden met de particuliere privésituatie van verzoeker. Thans wordt niet betwist dat verzoeker als minderjarig kind van een vader met legaal verblijf in België reeds verschillende jaren geleden naar België is gekomen. Bovendien heeft verzoeker naar aanleiding van het administratief verslag opgemaakt op 19 november 2017 uitdrukkelijk verklaard dat hij school volgt in het Institut Notre Dame, hij de opleiding “sanitair” volgt, stage loopt en verblijft bij twee leerkrachten V.P. en E.R. te Namen die voor zijn onderhoud instaan. Op geen enkele wijze blijkt dat met al deze gegevens werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bijkomend voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift tal van stukken die zijn verklaringen onderschrijven. Zo ligt een “*attestation de fréquentation*” voor van de directeur van het Institut Notre-Dame van 21 november 2017, die bevestigt dat verzoeker in het vijfde jaar beroepsonderwijs zit; een uurrooster van verzoeker; nog een “*attestation de fréquentation*” van dezelfde directeur van dezelfde datum waarin wordt verklaard dat verzoeker de lessen volgt en nog een attest van dezelfde directeur van 23 november 2017 waarin deze verklaart dat de verhouding tussen verzoeker en zijn vader vorig jaar is verslechterd, dat bijgevolg de school en het PMS hem begeleiden om zijn overleven te verzekeren alsook steunen bij de administratieve stappen. Volgens de directeur is verzoeker volledig

geïntegreerd in België en heeft hij geen band meer met het herkomstland. Daarnaast ligt ook een attest voor van 22 november 2017 van de directeur van de kunstacademie van Brussel waaruit blijkt dat verzoeker ingeschreven is voor een pluridisciplinaire vorming.

Tot slot liggen ook nog tal van zeer recente getuigenissen voor die worden geïnventariseerd als volgt:

- “7. Verklaring I. V., coördinatrice aan het Notre Dame Instituut.
8. Verklaring P. G., praktijkleerkracht aan het Notre Dame Instituut.
9. Verklaring R. H., pedagogisch coördinator aan het Notre Dame Instituut.
10. Verklaring N. P., ex-leerkracht en huidig begeleider van verzoeker aan het Notre Dame Instituut.
11. Verklaring Cl. C., leerkracht aan het Notre Dame Instituut.
12. Verklaring A. P., leerkracht aan het Notre Dame Instituut.
13. Verklaring S. E., ex-trajectbegeleidster van verzoeker aan het Notre Dame Instituut.
14. Verklaring I. B., huidige trajectbegeleidster van verzoeker aan het Notre Dame Instituut.
15. Verklaring M. D. K., directeur van AMO RYTHME vzw, een hulporganisatie voor jongeren.
16. Verklaring B. V. H. en G. P., directrice en sociaal assistent van het PMS.”

Uit al deze attesten blijkt dat deze (ex-) leerkrachten, coördinatoren of (ex-) trajectbegeleiders getuigen van een bijzonder moeilijke thuissituatie, nu hij zijn moeder nooit zou gekend hebben, hij aan zijn lot werd overgelaten als minderjarige door zijn vader en hij zijn toevlucht heeft gezocht tot de school teneinde in zijn bestaan en opleiding te voorzien. Verder getuigen deze leerkrachten en begeleiders van het feit dat verzoeker zijn studies om loodgieter te worden tot een goed einde wil brengen en hiervoor ook de nodige inspanningen doet.

De Raad acht het in dit specifiek dossier aangetoond dat verzoeker erin is geslaagd een uitgebreid sociaal netwerk uit te bouwen in en rond de school, dat *prima facie* noodzakelijk was en is voor hem om de gebrekkige familiale ondersteuning door de vader als minderjarige en zeer jong volwassene te compenseren. Zoals *supra* gesteld heeft de gemachtigde op geen enkele wijze met deze particuliere privésituatie, die hem grotendeels bekend was, gezien de stukken van het administratief dossier, rekening gehouden, noch blijkt een belangenafweging.

Waar verweerder in de nota stelt dat verzoeker in illegaliteit zijn privéleven heeft opgebouwd en zich bijgevolg niet hierop kan beroepen, merkt de Raad vooreerst op dat dit een *a posteriori* motief betreft. Anderzijds merkt de raadsvrouw van verzoeker terecht op dat verzoeker als minderjarige naar België is gekomen, zodat de verantwoordelijkheid in deze in hoofdzaak aan de vader met legaal verblijf toekwam om ervoor te zorgen de nodige stappen te zetten met het oog op legaal verblijf voor verzoeker. *Supra* is reeds aangestipt dat de attitude van de vader *in casu* bedenkelijk is gebleken. Bijkomend is er wel degelijk door de vader een verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend geweest kort na aankomst van verzoeker en zijn broer N. in 2013. Op dat ogenblik was verzoeker 15 jaar. De gemachtigde heeft pas op 6 oktober 2016, nadat verzoeker enkele maanden eerder 18 jaar oud was geworden, de aanvraag onontvankelijk verklaard wegens geen buitengewone omstandigheden. Er wordt onder meer in gemotiveerd dat de vader bij de aanvraag terecht had verwezen naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag maar dat verzoeker ondertussen niet langer minderjarig is. Zo stelt de gemachtigde immers “*De bon droit, le père de l'intéressé avait alors invoqué l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant. Cependant, ladite convention stipule, en son article premier qu'un enfant s'entend de tout être humain âgé de moins de dix-huit ans, sauf si la majorité est atteinte plus tôt en vertu de la législation qui lui est applicable*”, *force est donc de constater que l'intéressé, majeur, ne peut plus se prévaloir de cette convention. Cet élément ne peut dès lors constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour au pays d'origine.*” Terecht wijst de raadsvrouw van verzoeker er ter zitting op dat deze beslissing pas op 6 oktober 2016 werd genomen en pas op 9 december 2016 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. De Raad is van oordeel dat thans redelijkerwijs niet kan blijken dat verzoeker, die nog maar zeer recent meerderjarig is geworden, zich heeft genesteld in illegaal verblijf, minstens dat de verantwoordelijkheid daarvoor *prima facie* niet aan hem kan worden toegewezen. Verweerder erkent ter zitting dat de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing bijzonder laattijdig is genomen en ter kennis gebracht, erkent eveneens dat de examens van verzoeker als aanstaande loodgieter in het gedrang komen en dat de tijdelijkheid van de verwijdering gezien het nemen van een inreisverbod van twee jaar *in casu* moeilijk kan aangenomen worden.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin wat betreft het privéleven.

Een verdedigbare grief in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* aangenomen.

Nu artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet eveneens verwijst naar het rekening houden met het gezins- en familielevens, verzoeker dit op gelijkaardige wijze ontwikkelt in zijn verzoekschrift en *supra* werd aangenomen dat het rekening houden met het gezins- of familielevens niet op afdoende wijze is gebeurd, blijkt *prima facie* eveneens een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is *prima facie* ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen, met name worden verzoekers grondrechten geschonden, zijn recht op een familie- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en zijn recht op een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM. Verzoeker voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat hij verwijderd wordt van zijn vertrouwde omgeving waarin hij sinds zijn 14 jaar vertoeft. Hij wordt weggerukt uit zijn opgebouwd sociaal netwerk, gescheiden van zijn vrienden en kennissen en zijn scholing wordt abrupt afgebroken.

Zelfs een tijdelijke scheiding, waarvan geen sprake is gezien er geen enkele garantie wordt geboden op terugkeer, zou in casu een ernstig nadeel veroorzaken gezien verzoeker niet meer kan deelnemen aan de examens die gepland zijn voor volgende maand en niet zal kunnen slagen voor zijn schooljaar.

Verzoeker wordt gedwongen in een situatie van uiterste onzekerheid, angst en onwetendheid over wat de toekomst voor hem als jongeman zal brengen. Dit alles vormt een ernstige inbreuk vormt op zijn familiale,

sociale, intellectuele en psychische integriteit, hetgeen hem zal tekenen. Dergelijk nadeel is onherstelbaar.”

Verzoeker voert aan dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ligt in de verwijdering van zijn vertrouwde omgeving waarin hij sinds zijn 14 jaar vertoeft. Hij stelt te worden weggerukt uit zijn opgebouwd sociaal netwerk en zijn scholing abrupt wordt afgebroken. Verzoeker betwist het tijdelijk karakter van de verwijdering en voert uitdrukkelijk aan niet meer te kunnen deelnemen aan de examens die gepland zijn voor volgende maand en een schooljaar dreigt te verliezen.

De Raad heeft *supra* een ernstig middel gestoeld op grond van artikel 8 van het EVRM weerhouden. *Supra* is eveneens ingegaan op het verweer van verweerder dienaangaande. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM exemplatief en niet limitatief moet gelezen worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2). Bijgevolg acht de Raad het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond nu het middel op grond van artikel 8 van het EVRM *prima facie* ernstig werd bevonden.

Hoe dan ook is het voor ieder redelijk denkend mens duidelijk dat in geval een ernstig middel wordt aangenomen op grond van artikel 8 van het EVRM, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel eveneens *prima facie* blijkt.

Het moeilijk te herstellen nadeel wordt *prima facie* aangenomen.

2.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van de thans bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) door:

mevr. A. MAES,
dhr. H. VAN GOETHEM,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. MAES

